

ind under den sande Kristendoms Lov, Lighedens og Broderskabets Lov: at gøre sig til ét med sine Omgivelser, — hverken større eller ringere, hverken værre eller bedre!“

Frk. Ragnhild trak paa Skuldren uden at svare. Hun tænkte i sit stille Sind paa Ordet om Ræven og Rønnebærrene. I det Hele var hun i den sidste Tid begyndt at føle sig lidt besværet af Paterens Selskab, og hun var ganske glad ved, at han nu skulde rejse om et Par Dage. Hun havde mere og mere maattet give Fru Betty Ret i, at han var for meget i Familie med de Firfødde. Og besad han end noget af en Puddelhunds rørende Trofasthed, ejede han desværre ikke dette lærvillige Dyrs Evne til at forstaa et lille Vink om, naar dets Nærværelse var til Besvær.

„I det Hele“ — vedblev Pateren — „har jeg ikke saa stor Respekt for det Tilfældighedens Værk, vi kalder vor personlige Overbevisning, at jeg kan indrømme Berettigelsen til uden videre at indrette vort Liv efter den. Jeg mener tværtimod — —“

Han blev i det samme afbrudt ved, at Frk. Ragnhild standsede med et lille Skrig. Hun paa-stod, at Noget havde bidt hende i den ene Fod.

Det viste sig dog blot at have været en Lyng-